מפני מום או זקנה וכיוצא בהן וחמא בשנגה זו מביא

פר על שנגתו. לפי שאין בין כהן משיח המשמש לכהן

משיח שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה של

כל יום שאין מקריב אותן אלא כהן המשמש בכהונה

נדולה. אבל פר הבא על כל המצוות שוים הם בו:

נשיא שעשה עם הצבור בהוראת בית דין הרי זה

מתכפר לו בכלל העם. שאם היו בית דין הם שהקריבו

לפי שאין בין כק משיה המשמש וכו'. משנה שם וסרק קמא דמצילה (דף ס':): ז לפי שאין בין כהן משיה המשמש וכו'. דברי רביט ז"ל מסמיהין אלי דבס"ב דהוריום ובפ"ק דמגילה מתרו חין בין כהן המשתם לכהן שעבר חלם פר יוה"כ ועשיריב

דו נשיא שמשה מם הלבור וכו'. פשום פ"ב דהוריות (דף ז') :

ב נשיא שמפרע פבר מפשיפופו. ברייסא וגמרא שם בפ"ג (דף י'): וגשיא שעבר האיפה והיינו כהן שעבר מחמם קריו ביוס"כ ומים אחר מח"ב לראשון קורט מפשיפותו הרי הוא כהדיום. משפים שם . ומ"ש חסא כשהים נשיא וכו' . כהן המשפש ולשר שובר. וקאמר דאין בין זה לזה אלא פר יוס"כ ועשירים האיפה

שם (דף מ':) במשנה:

י כהן משיח או מלך שחספו עד שלא נסמנו וכו'. משנם שם (דף י') וכתום קמח. ות"ם לפיכן אכל ספק חלב כשמול הדיום וכו'. כשום כוח שם (דף י"ח). ומ"ם הכל חלי זית חלב כשהום הדיום וחלי זית כשהום כשיח וכו'. ברייםח ונמרח שם. ומ"ש חכל כחלי זים כשהוא הדיום ונחמנה וכו'. שם בעים דלם ליפשיכם :

סליקו הלכות שנגות בס"ד

על שנגתן כל העם והמלך פמורין מן הקרבן כמו שביארנו. ואם היו העושים על פי בית דין הם שחייבין בקרבן והיה המלך מן העושים. הרי זה מביא שעיר ששעיר נשיא במקום כשבה או שעירה של הדיום הוא עומד: משוא שנצמרע עבר מנשיאותו ונשיא שעבר מנשיאותו הרי הוא כהדיום. המא כשהיה נשיא ועכר מנדולתו הרי זה מביא שעיר שנאמר על חמאתו אשר חמא. כשעת המאתו הוא מביא: י כהן משיח או מלך שחמאו עד שלא נתמנו. אע"פ שלא נודע להם אלא אחר שנתמנו הרי אלו כהדיום. שנאמר אשר נשיא יחמא. אם הכהן המשיח יחמא. עד שיחמא כשהוא נשיא וכשהוא משיח. לפיכך אם אכל ספק חלב כשהוא הדיום ונודע לו על ספקו אחר שנתמנה להיות כהן נדול הרי זה מביא אשם תלוי. אכל חצי זית חלב כשהוא הדיום וחצי זית כשהוא נשיא בהעלם אחת או שאכל חצי זית כשהוא נשיא וחצי זית אחר שעבר אינו מצמרף ופמור. אכל חצי זית כשהוא הדיום ונתמנה ועבר ואכל הצי זית כשהוא הדיום. הרי זה ספק אם מצמרף או כבר הפסיקה הנשיאות:

סליקו להו הלכות שגגות בסיד

שמביחין מן הכהן שחוזר לעבודתו ולה מן השני שעבר. לבל מ"ש רבינו ז"ל כהן שעבר מחמת מום לו מחמת זקנה ליך נלמר שלין בינו לכהן המשמש אלם פר יוה"כ והלם זה פשול למפרה וזם כשר וכהם ודשי לם הייכי מתניסין כלל דאמרה זה חה שוים בשבודת יוה"כ וחילו עבר מחתם מום או זקנה אינו כשר לשכודה, ושוד מדשקלם וסרים בנמרם דמתרו דמתיח כר"ת משמע בהדים כפירוש רש"י ז"ל וכדכתיבות וכן פירש שם רבינו ז"ל בפירום המשנה . וע"ק דמשנה זו דפין בין כהן משמש לכהן שמבר חוקמוה בנמ' כר"מ דאמר דהשני שנות כהונה שליו ודלא כד' יוסי דלמר דהשני אינו לח ככ"ג ולח ככהן הדיום ורבים ז"ל פסק בפ"ב מהל' יוה"כ כר' יוסי שכתב שם אלם שאינו עובד ככ"ג ומכואר שם דהוי כר' יוסי וכ"כ שם הרב בעל כ"מ ז"ל וא"כ היך כסב לכך מתניחין ככא חה כוא אפילו אם הים מביא המשנה כאורחה כ"ש

כלל כדכקיבנת ול"ם: י לפיכך אם מכל ספק חלב וכו'. (דף ים) בעם מינים כ' זירה מרב שבם אכל ספק חלב כשכוא הדיום ונחמנה וטדם לו פל ספקו מהו אליבא דרכק לא חיבשי לך וכו' כי סיבעי לך סליכם דר"ם וזהו שפתר לפיכך כלומר אם כים כר"ם כוא בעים דלא מיפשיסא ומספיקא אינו מביא אבל לרבק מביה:

שדבריו מחמיהין שאין דבריו כדברי המשנה

סליקו חלכות שנגות בפ"ד

סעם כמיר ג"כ, ונרהה שפעמו משום דמיר

ספום כום ספמו דכוי למישרי נסשים בחולק

מכל גר דהוי למישרי ופשיה בקדשים הולרך

רבים ז"ל להזכיר סעמו:

CONTRACTOR OF THE PARTY OF THE

יש בכללן ארבע מצות עשה.

ווה הוא פרסן:

א) שתקריב הזבה כשתמהר קרבן. ב) שתקריב היולדת כשתמהר קרבן. ג) שיקריב הזב כשימהר קרבן. ד) שיקריב מצורע כשימהר קרבן. ואחר שיקריבו קרבנותיהן תנמר מהרתן:

וביאור מצות אלו בפרקים אלו:

--יינות

17 De

כסף משנה

ב ער שמל וסכל וכו'. בריש פ"ד דכריפוס אבר במשום ראב"י דגר ומיר מוי ג"כ ממוסרי כפרה ובנמרם אמרים דרבם לא מט לה:

למישתי יין דחולין הום , ורביע ז"ל כתב כחן מעם הגד למה לם מנה אותו ולם כתב

: (:'0 97) ב צר שמל ומכל וכו'. שם. ומ"ם הבים פרידה מחת בשתרים וכו'. ברייתם שם. ומ"ש משום דגר מייםי פרבן למכשורי נפשים בפסל וחיר משום דכי חייםי פרבן למשפריי שקרבנו של גר שולם בהמה או שני בני יונה וכו". גם זה ברייחם שם :

ב הזב וסוכה קרכן כל פחד מהם שמי מורים וכו'. מפורש בתורה:

פרכן אל א צירוקה כם הוקרמים מחוסרי כפרה זכו

א ארבעה "הן הנקראין מחומרי כפרה: הזבה. והיולדת. והזב. והמצורע. ולמה נקראו

מחוסרי כפרה שכל אחד מהן אע"פ שמהר ממומאתו ומבל והעריב שמשו עדיין הוא חסר ולא נסרה מהרתו כדי לאכול בקדשים עד שיביא קרבנג. וקודם שיביא כפרתו

אסור הוא לאכול בקדשים כמו שביארנו בפסולי המוקדשים בל שמל ומבל ועדיין לא הביא קרבנו. אע"פ שהוא אסור לאכול בקדשים עד שיביא קרבנו אינו מטחוסרי כפרה. שקרבנו עכבו להיות גר גמור ולהיות ככל כשרי ישראל ומפני זה אינו אוכל בקדשים שעדיין לא נעשה ככשרי ישראל. וכיון שיביא קרבנו ויעשה ישראל כשר אוכל בקדשים. הביא פרידה אחת בשחרית אוכל בקדשים לערב ויביא פרידה שנייה . שקרבנו של גר עולת בהסה או שני בני יונה או שתי תורים ושניהן עולה. כמו שביארנו במעשה הקרבנות: ג הזב והזבה קרבן כל אחת מהן שתי תורים או שני בני יונה אחד עולה ואחד חמאת. והיולדות קרבנה כבש עולה ובן יונה או תור חמאת. ואם אין ידה משנת מביאה שתי תורים או שני בני יונה אחד עולה ואחד חמאת. והמצורע קרבנו שלשה כבשים אחד עולה ואחד אשם. וכשבה לחמאת. ואם אין ידו משגת מביא א סמ"ג עשין ריה רים רכ רכה:

משנה למלך

פ"א ל והמצורע קרכנו ג' לכשים וכו". כר"פ שני שעירי אמרינן דשני ככשים דעהרת מגורע לריך שיהיו שוין דומיא דשני ששירים ושפי לפורים ולא ידשתי למה השמות לרים הבינו. (א"ה וכה"ג חתה לעיל בפ"י מהל' שנגום הלכה ג' יע"ש) :